

зна да му поговори повечко, и понеже, очудена отъ щото стана, бѣ изгубила сънѣтъ си, тя чекѧ буднѧ и нетърпѣлива да ся разсѣмне, като нагледваше постепенно огнѣтъ и бдѧше на дѣтето, за което Германъ ся показваше като чи да го бѣше съвсѣмъ забравилъ. Между тѣмъ Германъ не спеше никакъ; той не мысляше за сѣдбинѣтъ си, не правяше никакви юначески планове, нито му минуваше презъ умѣтъ за нѣкоѣ измамѣ. Той страдаше, клѣтыйтъ! върху му, върхъ сѣрдцето му тежеше цѣла планина отъ присѣрбно досаждение. Той бы былъ предпочелъ да е умрѣлъ. Всичко ся виждаше чи ще излѣзе на лошавъ край за него, и, ако бы можилъ да поплаче, той не бы сторилъ това съ половинѣ сѣрдце. Но той имаше самъ противъ себе си малко сѣрднѣ, смѣсенѣ съ скѣрбь, и ся задушваше безъ да може и безъ да иска да ея оплаче.

Когато ся разсѣмна и шумѣтъ на полскійтъ животъ извѣсти за това на Германа, той извади лицето си изъ помежду рѣцѣтъ си и стана. Той видѣ чи Марійка не бѣ заспала, но не умѣ нищо да ѣ рѣче за да ѣ покаже чи има за неѣ нѣкоѣ грижѣ. Той бѣше съвсѣмъ обезсѣрдченъ. Той скры изново самарѣтъ на Сивѣтъ въ гѣсталакътъ, зе торбичкѣтъ си на рамо, и дѣржащъ сына си отъ рѣки: